

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 621/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **AVEC BUILDING, s.r.o.**, Terasy 3471/6, Žilina, zastúpenej LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienku 5433/40, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/58/2022-752 z 25. januára 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/31/2023 z 21. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu č. k. 13Cob/58/2022-752 z 25. januára 2023 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/31/2023 z 21. augusta 2024. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie, zároveň žiada priznať spoločne a nerozdielne finančné zadostučinenie vo výške 15 000 eur od označených porušovateľov a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva že žalobou podanou na Okresnom súde Martin sa sťažovateľ domáhal proti žalovanému SAT spol. s r.o zaplata 827 933,20 eur s príslušenstvom s odôvodnením, že zrekonštruoval sporné nehnuteľnosti v dobrej viere, že je ich vlastníkom, pretože ich 10. decembra 2012 vydražil v rámci speňažovania majetku spoločnosti NOVALIS, s. r. o., zapísaného v súpise konkurznej podstaty. Ako vlastníkom sporných nehnuteľností bol aj bez akýchkoľvek obmedzení zapísaný na liste vlastníctva v katastri nehnuteľností. Sporné nehnuteľnosti po ich zrekonštruovaní na vlastné náklady previedol 11. novembra 2014 kúpnu zmluvou na spoločnosť T-Systém s. r. o.

3. Obchodná spoločnosť T-Systém s. r. o. bola právoplatným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 21C/19/2008 z 8. decembra 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9Co/209/2016

z 30. júna 2016 zaviazaná povinnosťou vydať dotknuté nehnuteľnosti žalobcovi SAT spol. s r. o., ktorý je ich výlučným vlastníkom. V preskúvanom konaní sťažovateľ uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného SAT spol. s r. o. vo výške objektívne vyčíslenej hodnoty stavebných prác vykonaných pri rekonštrukcii sporných nehnuteľností.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 17Cb/120/2017-643 z 12. novembra 2021 žalobu sťažovateľa zamietol. V odôvodnení konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že sťažovateľovo vlastnícke právo získané v dobrovoľnej dražbe bolo riadne zapísané v katastri nehnuteľností. Všetky dotknuté subjekty so spornými nehnuteľnosťami nakladali v rámci svojej podnikateľskej činnosti, preto je potrebné uplatnený nárok posúdiť ustanoveniami Obchodného zákonníka. Keďže sťažovateľ podal žalobu 30. augusta 2017 a rozsudok, ktorým bolo uložené T-Systém s. r. o. vydať nehnuteľnosti, nadobudol právoplatnosť 9. augusta 2016, podľa okresného súdu uplatnený nárok nie je premlčaný. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že došlo k rekonštrukcii sporných nehnuteľností.

5. Okresný súd sa ďalej zaoberal skúmaním dobromyseľnosti sťažovateľa pri nadobúdaní vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. V tejto súvislosti poukázal na predmet podnikateľskej činnosti sťažovateľa, ktorý sa zaoberal skupovaním a zhodnocovaním nehnuteľností. Konateľ sťažovateľa potvrdil, že sa pred nadobudnutím sporných nehnuteľností oboznámil s údajmi obsiahnutými na liste vlastníctva, ako aj s oznámením o dražbe. Z týchto listinných dôkazov vyplývalo, že na liste vlastníctva sú vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam zaznamenané tri poznámky (konanie vedené pod sp. zn. 18Cb/277/2007 o určenie neplatnosti zmlúv, konanie vedené pod sp. zn. 21C/87/2009 o vydaní vecí a vydaní bezdôvodného obohatenia a tiež poznámka o uložení povinnosti odporcovi v rade 6 NOVALIS s. r. o., tzn. spoločnosti, od ktorej sťažovateľ v dobrovoľnej dražbe sporné nehnuteľnosti získal, aby s nimi až do právoplatného skončenia konania vo veci sp. zn. 18Cb/277/2007 nenakladal). S prihliadnutím na uvedené skutočnosti okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ musel pri zachovaní náležitej opatrnosti dospieť k záveru, že tu môže byť tretia osoba majúca vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, čo podľa súdu znamená, že pri nadobúdaní sporných nehnuteľností v rámci dražby sťažovateľ nebol dobromyseľný. Okresný súd ďalej zdôraznil, že sťažovateľ napriek tomu, že nebol dobromyseľný pri nadobudnutí sporných nehnuteľností, a preukázateľne aj proti výslovnej vôli vlastníka, na ktorú bol žalovaným upozorňovaný už pred vykonaním rekonštrukcie a počas nej viacerými písomnými výzvami, vykonal stavebné práce na sporných nehnuteľnostiach. Na základe uvedeného okresný súd konštatoval, že absentuje právom uznaný dôvod získania bezdôvodného obohatenia, preto dospel k záveru o zamietnutí žaloby sťažovateľa.

6. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu potvrdený a druhým výrokom bol žalovanému priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd vo vzťahu k námietke nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu konštatoval jej zjavnú neodôvodnenosť s poukazom na jeho obsah, ktorý vyhodnotil ako zodpovedajúci požiadavkám § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Krajský súd nezistil dôvod na konštatovanie nesprávneho procesného postupu okresného súdu. Podľa krajského súdu bol rozsudok okresného súdu vecne správny aj v rovine dokazovania a zistenia skutkového stavu s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 350/08. Krajský súd vo vecno-

právnej roviny aplikoval § 383 CSP, zdôrazňujúc svoju viazanosť skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd. Okresný súd podľa neho vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a neobmedzil procesnú aktivitu sporových strán.

8. Okresný súd vo vzťahu k základu uplatneného nároku uzavrel, že nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia, keďže sťažovateľ nebol dobromyseľný pri nadobúdaní sporných nehnuteľností, pretože mu bolo známe, že vlastníctvo k nim prináleží pravdepodobne tretej osobe, a napriek výslovnej vôli pravdepodobného vlastníka realizoval stavebné úpravy sporných nehnuteľností. K tomuto záveru krajský súd zdôraznil, že pre rozhodnutie bolo podstatné ustálenie otázky, či sťažovateľ v čase stavebných úprav sporných nehnuteľností bol ich vlastníkom, resp. mohol sa domnievať, že je ich oprávneným držiteľom podľa § 130 Občianskeho zákonníka, pretože právna úprava s týmto posúdením spája odlišné právne dôsledky.

9. Otázka nedobromyseľného nadobudnutia sporných nehnuteľností sťažovateľom už bola riešená v právoplatne skončenej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 21C/19/2008 (konanie o vydanie sporných nehnuteľností) a sp. zn. 17Cb/131/2014 (konanie o určenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam) so záverom, že sťažovateľ pri nadobúdaní sporných nehnuteľností v dražbe nebol dobromyseľný (krajský súd príslušné pasáže z týchto rozhodnutí priamo citoval, pozn.). V prípade konania o vydanie nehnuteľnosti sp. zn. 21C/19/2008 boli závery súdov navyše potvrdené ako ústavne akceptovateľné aj ústavným súdom v jeho uznesení č. k. IV. ÚS 409/2020-66 z 25. augusta 2020.

10. K námietke nesprávneho právneho posúdenia dobrej viery sťažovateľa krajský súd zvýraznil, že dobromyseľnosť držby zaniká okamihom, keď sa držiteľ dozvedel o skutočnosti, ktorá v ňom objektívne musela vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec alebo právo patrí. V danom prípade je určujúce vyvolanie pochybností objektívne spôsobilých spochybniť vlastníctvo do tejto doby dobromyseľného držiteľa, čo vyplýva z § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podstatným preto bolo, kedy nastal okamih, ktorý u žalobcu vyvolal, resp. pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu rozumne požadovať od každého subjektu, mohol vyvolať pochybnosť o tom, že mu uvedené nehnuteľnosti patria. Následne krajský súd citoval právne závery súdov v rozhodnutí v spore o vydanie sporných nehnuteľností a uzavrel, že informácie žalovaného SAT spol. s r. o. o vyvolaných súdnych konaniach týkajúcich sa sporných nehnuteľností, ktoré vyplývali z listu vlastníctva, ako i z oznámenia o dražbe, boli samy osebe spôsobilé vyvolať pochybnosti sťažovateľa o tom, že mu vec (sporné nehnuteľnosti) nepatrí, čo spôsobilo zánik jeho dobrej viery. V tejto súvislosti krajský súd podporil svoje rozhodnutie odkazom na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky.

11. Na základe zistených skutkových okolností krajský súd potvrdil, že sťažovateľ mal postavenie neoprávneného držiteľa podľa § 131 Občianskeho zákonníka. K sťažovateľom požadovanej aplikácii § 135b Občianskeho zákonníka krajský súd uzavrel, že nadstavba, prístavba a stavebné úpravy prevádzkovej budovy neboli samostatnou vecou a nestali sa ňou ani v dôsledku stavebných úprav a opráv vykonaných sťažovateľom, preto nebola na mieste aplikácia tohto ustanovenia. Vo vzťahu k posúdeniu jeho nároku ako neoprávneného držiteľa krajský súd poukázal na § 131 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neoprávnený držiteľ nemá právo na úhradu nákladov na vec vynaložených a vedúcich k jej majetkovému zhodnoteniu. Krajský súd tak konštatoval vecnú správnosť záveru okresného súdu, že k bezdôvodnému obohateniu v tomto prípade nemohlo dôjsť.

12. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnil § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom namietal nesprávne právne posúdenie dobromyseľnosti sťažovateľa pri nadobudnutí sporných nehnuteľností, ako aj nesprávne posúdenie možnosti aplikácie § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentoval tým, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nesprávne posúdili jeho dobromyseľnosť pri nadobudnutí vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, pretože skutočnosti, na ktorých svoj právny záver založili (list z 10. apríla 2013 obsahujúci výzvu sťažovateľa na zastavenie prác s uvedením súdnych konaní týkajúcich sa sporných nehnuteľností, vstup sťažovateľa do konania o vydanie sporných nehnuteľností vedeného pod sp. zn. 21C/19/2008, existencia poznámok zapísaných na príslušnom liste vlastníctva v čase nadobudnutia sporných nehnuteľností), nemožno považovať za dostačujúce na prijatie takéhoto záveru. Sťažovateľ nemal vedomosť o prebiehajúcich konaniach a ich obsahu, sporné nehnuteľnosti kúpil v dražbe v rámci konkurzného konania a v danom čase nikto nepodal excidančnú žalobu ani žalobu o neplatnosť dražby. Na skutkové okolnosti predmetnej veci mali súdy aplikovať ustanovenia o bezdôvodnom obohatení, pretože došlo k preukaznému zvýšeniu hodnoty majetku žalovaného SAT spol. s r. o. na úkor sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, ktorými bola v napadnutých rozhodnutiach nesprávne posúdená dobromyseľnosť sťažovateľa pri nadobudnutí sporných nehnuteľností, ako aj možnosť aplikácie ustanovení o bezdôvodnom obohatení.

III.1. K porušeniu označených základných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu:

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd. Sťažovateľ netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohol uplatniť už v podanom dovolaní.

16. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúmanému rozsudku krajského súdu opodstatňuje uprednostnenie právomoci dovolacieho súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy). Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaných porušení rozsudkom krajského súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu označených základných práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu:

17. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

18. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

19. Ústavný súd sa na tento účel oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým rozhodol o neprípustnosti dovolania sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, ktoré odôvodnil dôvodmi prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Sťažovateľ rozsudku krajského súdu vyčítal nesprávne právne posúdenie otázky dobromyseľnosti, resp. oprávnenosti držby sporných nehnuteľností a otázky aplikovateľnosti § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, pri ktorých posúdení sa krajský súd podľa neho odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe.

20. Najvyšší súd v reakcii na tvrdené nesprávne právne posúdenie dobromyseľnosti sťažovateľa odkázal na právne závery vyplývajúce z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu týkajúce sa posúdenia dobromyseľnosti držiteľa veci. V prvom rade zdôraznil, že ide o otázku, od ktorej rozhodnutia rozsudok krajského súdu závisel, následne konštatoval, že ide o otázku právnou, ktorá sa však posudzuje podľa konkrétnych skutkových okolností a ktorú je potrebné hodnotiť vždy objektívne. Za rozhodujúcu najvyšší súd označil odpoveď na otázku, či držiteľ pri obvyklej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu rozumne požadovať od každého subjektu, mal, resp. mohol mať alebo nemal a nemohol mať pochybnosť o tom, že mu vec patrí. Následne najvyšší súd uskutočnil stručný rozbor skutkových okolností i na ne naviazaných právnych záverov sťažovateľom v dovolaní označených rozhodnutí najvyššieho súdu. Najvyšší súd na základe uvedeného rozboru uzavrel, že v posudzovanom prípade sa krajský súd od právnych záverov vyslovených v sťažovateľom označených rozhodnutiach neodklonil, keďže boli vydané v skutkovo i právne odlišných sporoch tzn. nešlo v nich o nadobudnutie vlastníckeho práva na dražbe v rámci konkurzu a nadobúdateľom nebola právnická osoba zaoberajúca sa skupovaním a zhodnocovaním nehnuteľností a žalovaná nebola tzv. nedbalým vlastníkom, ale sa aktívne domáhala svojho vlastníckeho práva. Právne závery zo sťažovateľom označených rozhodnutí preto boli v tejto veci neaplikovateľné.

21. Okolnosti veci označil najvyšší súd za špecifické v tom, že otázka nedobromyseľnosti sťažovateľa pri nadobúdaní nehnuteľností bola už vyriešená ako prejudiciálna otázka v dvoch iných sporoch vedených pred okresným súdom a krajským súdom. Táto otázka má pritom význam aj pri následnom posúdení držby sťažovateľa ako neoprávnenej. Zo skutkových okolností týkajúcich sa nadobudnutia držby sporných nehnuteľností sťažovateľom a pristúpenia k ich rekonštrukcii dospel najvyšší súd rovnako ako súdy v dotknutých konaniach (konanie o určenie vlastníctva, konanie o vydanie veci) k záveru, že sťažovateľ mal postavenie neoprávneného držiteľa podľa

§ 131 Občianskeho zákonníka. Naproti tomu v ním označených rozhodnutiach najvyššieho súdu dospeli súdy k opačnému záveru (nadobúdateľ bol pri nadobúdaní nehnuteľností dobromyseľný), a preto ich závery nebolo možné aplikovať. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatoval, že krajský súd sa neodklonil od dovolateľom označenej rozhodovacej praxe, a preto nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

22. Vo vzťahu k otázke, či sťažovateľ za predpokladu, že bol neoprávneným držiteľom sporných nehnuteľností, má nárok na vrátenie investovaných finančných prostriedkov z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. CSP, najvyšší súd konštatoval, že ide o otázku rovnako kľúčovú pre rozhodnutie v tejto veci, ktorou sa krajský súd zaoberal v bode 48 svojho rozsudku, poukazujúc na § 131 Občianskeho zákonníka, ktorý rieši nároky neoprávneného držiteľa komplexne, a preto nie je dôvod na aplikáciu inštitútu bezdôvodného obohatenia. Najvyšší súd následne stručne rozobral sťažovateľom označené rozhodnutia a dospel k záveru, že žiadne z nich sťažovateľom uvedenú právnu otázku nerieši. Na základe uvedeného potom uzavrel, že krajský súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pretože ak nárok oprávneného držiteľa voči vlastníkovi veci podľa § 130 ods. 3 Občianskeho zákonníka (na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložil na vec po dobu oprávnenej držby, v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu veci ku dňu jej vrátenia) nemá charakter nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (ako konštatoval najvyšší súd v rozsudku vo veci sp. zn. MCdo 2/2001), je len logické, že ho nemôže mať ani žiadny z nárokov neoprávneného držiteľa voči vlastníkovi veci podľa § 131 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného uzavrel, že ani pri riešení druhej otázky sa najvyšší súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, a preto dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

23. Po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v nej úplne absentuje relevantný ústavnoprávny argumentačný rozmer. Sťažovateľ zjavne poňal podanie ústavnej sťažnosti ako ďalší inštančný stupeň všeobecného súdnictva, pretože v nej v zásade opakuje svoju argumentáciu predloženú v konaní pred okresným súdom a krajským súdom. Ústavný súd pritom nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva a jeho zásah je žiaduci len v prípade, ak výklad a aplikácia podústavného práva všeobecnými súdmi sú zjavne excesívne a svojou intenzitou a následkami predstavujú zásah do označeného základného práva, resp. sú v extrémnom nesúlade so všeobecnou požiadavkou spravodlivosti (IV. ÚS 156/2021, IV. ÚS 150/2021, IV. ÚS 233/2020).

24. Ústavný súd konštatuje, že napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nemožno vyčítať žiadnu svojvoľnosť či nedostatočnosť. Najvyšší súd poskytol sťažovateľovi dostatočnú odpoveď na jeho námietky týkajúce sa posúdenia ním uplatneného nároku, a preto jeho závery nemožno považovať za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné a neudržateľné, ktoré by mali za následok porušenie sťažovateľom označených práv. Právny záver najvyššieho súdu o nedobromyseľnosti sťažovateľa pri nadobudnutí sporných nehnuteľností je podporený dostatkom relevantných skutkových okolností preukázaných v konaní a s prihliadnutím na to, že sťažovateľ je osobou zaoberajúcou sa prevodom nehnuteľností, nie je záveru súdu o postupe mimo rámca zachovania obvyklej opatrnosti pri nadobúdaní sporných nehnuteľností či jej následnej rekonštrukcii čo vyčítať.

25. Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný aj právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého nemožno na vzájomné vzťahy držiteľa a vlastníka upravené v § 130 a § 131 Občianskeho zákonníka aplikovať § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka okrem iného aj preto, lebo súbežnou aplikáciou uvedených ustanovení by celkom zjavne došlo k zvýhodneniu toho, kto vydáva bezdôvodné obohatenie, ktorému postačuje k jeho uplatneniu iba „dobrá viera“, zatiaľ čo pre uplatnenie nárokov oprávneného držiteľa požaduje § 130 a nasl. Občianskeho zákonníka „dobrú vieru so zreteľom na všetky okolnosti“ a neoprávnenému držiteľovi nepriznáva takmer žiadnu právnu ochranu.

26. Ústavný súd limitovaný dôvodmi podanej ústavnej sťažnosti tak dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

27. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu